

ဝန်လင်း

Read on the move

လရောင်သစ်

ထီးသခင်လေး

အခန်း (၁)

ဟူပေပြည်နယ် လင်းရန်မြို့နှင့် နေ့ဝက်ခရီးလောက် သွားရသော တစ်နေရာ တောင်ခြေတွင် အိမ်ခြေမများ လှသော ရွာလေး တစ်ရွာတည် ရှိလေသည်။ ထိုရွာ၏ အမည်မှာ လုကျားကျေးရွာဟု ခေါ်တွင် ပြီး ရွာထိပ် တစ်နေရာတွင် ယိုင်နဲ့ နဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်လည်း ရှိလေသည်။

ချောင်ကျသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် စားသောက် သူများ လည်း သိပ်မရှိလှချေ။

တောသို့တက်ခါ ထင်းခုတ် သွားသူများ ဟူတန်တောင်သို့ သွားသော သိုင်းသမား တချို့ တလေသာ ဝင်ရောက် စားသောက် တတ်ကြလေသည်။

ထိုဆိုင်တွင် တစ်ခု ထူးခြားသည် က ဆိုင်နာမည်ပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင် ဆိုင်နာမည်က ရွှင်ပျော်ပျော် စားသောက်ဆိုင် ဟု နာမည်ပေးထား သော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုဆိုင်၏ အမည်သည် နေဝင်ဆည်းဆာဟု ပြောင်းတတ်သလို နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးသောက်ပန်းဟု ပြောင်းချင်ပြောင်း တတ်လေသည်။

ထိုသို့ ပြောင်းလဲတတ်ခြင်းဟာလည်း ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘိုးအို လွှီထင်း၏ ထူးဆန်းသော စိတ်နေစိတ်ထားကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက

"လူတွေဟာ အမှားအမှန် သဘောတို့ ကို တစ်နေ့ အထင်အရှား မြင်လာပေလိမ့်မည်။"

ထိုနေ့ကား တခြားမဟုတ် လူ့ဘဝကြီးသည် စင်စစ် မဟာအိပ်မက်ကြီး တစ်ခုပါလား ဟု သိသောနေ့ပဲဖြစ်တယ်။"

"ဘယ်အရာမှ မမြဲဘူး ငါတောင် မမြဲတာ ငါ့စားသောက်ဆိုင်လေးက ပိုပြီးတော့ မမြဲ ပေတော့မပေါ့ ဆိုင်တောင် မမြဲတာ ဆိုင်နာမည်က ပိုတောင် မမြဲသေးတယ် ဒါကြောင့် ဆိုင်နာမည်ကို ကျုပ်စိတ်ထဲ ပေါ်လာသလို ပြောင်းနေတာပဲ။"

ဆိုင်နာမည် ပြောင်းသော ကိစ္စနှင့် မေးလာလျှင်လည်း လွှဲထင်းက ဤသို့ပင် ပြန်လည် ရှင်းပြတတ် လေသည် ။

သူပြောမည် ဆိုကလည်း ပြောသင့်သည် ။ ရွာစွန့်နေရာတွင် ဖွင့်ထားသော သူ့ဆိုင်သို့ တစ်ခါတလေ သိုင်းသမား လူရမ်းကားများ လည်း ဝင်ရောက် စားသောက်တတ်ပြီး မထင်လျှင် မထင်သလို ဆိုင်ကို ဖျတ်ဆီးတတ်ကြ သေးသည် ။

ဆိုင်တွင် ကူဖော်လောင်ဖက် အဖြစ် ခေါ်ထားသော ကောင်းရန်ဆိုသော ကလေးကိုလည်း ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်တတ်ကြသည် ။

ကောင်းရန် ဆိုသော ကလေး၏ အသက်မှာ ယခုမှ ဆယ့်သုံးနှစ်သာသာမျှသာ ရှိသေးလေသည် ။ သို့သော်လည်း လောကဓံတရား၏ ရိုက်ပုတ်မှုတို့ ကိုတော့ ကောင်းရန်မှာ အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ခံစားခဲ့ရဘူးလေတော့ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် နေလေသည် ။

ကောင်းရန်ဆိုသော ကလေးမှာ လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်က သူခရီးတစ်ခု သွားရင်း ဓားပြအဖွဲ့၏ လက်မှ လွတ်လာသော လူတစ်ဦးနှင့် ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ် တစ်ဦးကို တွေ့၍ သူကယ်တင်ခဲ့ရာမှ တွေ့ခဲ့ရသူပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုလူကြီးမှာ မျိုးရိုးမြင့် ချမ်းသာသော လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းက ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး ကလေးကတော့ သူနှင့် မည်သို့ တော်စပ်သည် ကို သူမသိပေ။

သူ့ကို အပ်ထားခဲ့သဖြင့် သူက ဆိုင်တွင် ခိုင်းစေထားခြင်းသာ။

ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိရှိ မျိုးရိုး ဘယ်လောက်မြင့်မြင့် အားလုံး သေလျှင်တော့ မြေကြီးထဲ ရောက်ရပေလိမ့်မည်။ သူ့အမြင်က ရှင်းသည်။ ။ ထိုကလေး မည်သည့် ဘဝမျိုးက လာသည် ဖြစ်စေ သူ့ဆီရောက်မှ တော့ သူ့ဆိုင် လုပ်သားပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ထိုလူကြီးမှာ ဒဏ်ရာများ နှင့် သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ကလေးကို တော့ သူ့ဆိုင်တွင် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရန် သူက ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ယခုလည်း ကောင်းရန်မှာ ဆိုင်တွင် ထင်းပြတ်လုပြီ ဖြစ်၍ အဖော် သုံးယောက် နှင့်အတူ တောတွင် တက်၍ ထင်းသွားခုတ်လေသည်။ ။ ကောင်းရန်၏ သူငယ်ချင်း သုံးဦးမှာ လည်း ရွာစွန်တွင် ဖြစ်သလို အိမ်ကလေးတွေ ဆောက်ကာ နေထိုင်ကြသော ဆင်းရဲသားများ ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ ရွာထဲတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေ အတူစား ဆော့ဖော် ဆော့ဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ။ အရွယ်ကလည်း အားလုံး မတိမ်းမယိမ်းပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ယခု သူတို့ လေးဦး ထင်းခုတ်လာရင်း တောထဲတွင် မှီများ ပေါက်

နေသည် ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြလေသည်။ သည် တောသည် တောင်သည် သွားနေကြဖြစ်၍ လမ်းများကိုလည်း သူတို့ အလွန် ကျွမ်းကျင် ကြလေသည်။

မှိုများ တော်တော်များများ တွေ့ရ၍ အားလုံး ဝမ်းသာအားရနှင့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ထိုင်မိကြလေသည်။

တောထဲ သွားနေစဉ် တစ်ချိန်လုံး လူကျင်နှင့် ဂူလင်တို့ နှစ်ဦးက ဖူကျင်းအား ကြည့်ကာ ရယ်မောလှောင်ပြောင် နေကြလေသည်။

သူတို့ နှစ်ဦးက လှောင်ပြောင်တိုင်း ဖူကျင်းမှာ ပျို့ပျို့တက်နေပြီး အန်မည့်ဟန် အမူအယာများ ဖြစ်နေသဖြင့် ကောင်းရန်မှာ အံ့အားသင့် မိလေသည်။

သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုသို့ ထိုင်မိနေချိန်တွင် တော့ ကောင်းရန်မှာ မနေနိုင်ပဲ မေးမိတော့သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာအကြောင်း ပြောပြီး ရယ်နေတာလည်း ကွ ငါ့ကိုလည်း ပြောပြကြပါဦး"

ကောင်းရန်၏ အမေးစကားကြောင့် လူကျင်နှင့် ဂူလင်းတို့ မှာ မနေနိုင်ပဲ ဝါးလုံးကွဲ ထပ်မံရယ်မော ကြပြန်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ တော်တော့လို့ ပြောနေတယ်နော်"

ဖူကျင်းက စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ကာ လှမ်းအော်လိုက် လေသည်။ အမြဲတမ်း စကား အလွန်ပေါသော ဖူကျင်းမှာ ဒီနေ့မှ တော်တော်လေး စကားနည်း နေသည် မှာ ထူးဆန်းနေသလိုပင်။

ဂူလင်းက

"ညတုံးက ဒီကောင် ဖူကျင်းပေါ့ကွာ ဟား ဟားဟား ပြောရင်းနဲ့ ကို
မနေနိုင်တော့ဘူး ရယ်ချင် လာပြီ"

"ဟေ့ကောင်တွေ တော်တော့လို့ ငါပြောနေတယ်နော်"

ဖူကျင်းက ဒေါသ ထွက်လာဟန်ဖြင့် မြေကြီးကို တစ်ချက်မျှ
ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ဖူကျင်း မင်းက မပြောနဲ့ ဆိုလည်း ပြောရမှာ ပဲ မနေနိုင်
ဘူး ဟေ့ ဒီလိုကွ ကောင်းရန်ရ"

ဟု စကားစလိုက်ရာ ဖူကျင်းက ဒေါ သထွက်ကာ ပြေးထွက် သွား
လေသည်။ ။

ဂူလင်းက

"ဟေ့ကောင် ဖူကျင်း အဲဒီဘက်က တောနက်တယ်ကွ ဘာဖြစ်လို့ အဲ
ဒီဘက် ပြေးသွားတာလဲ"ဟု လှမ်းအော်ကာ နောက်ပြောင် လိုက်လေသ
ည်။ ။ ဖူကျင်းကတော့ သူ့စကားကို မကြားဟန် ပြုကာ ရှေ့သို့ ဆက်ပြေး
သွားလေတော့သည်။ ။

"ဒီလိုကွ ကောင်းရန်ရ"ဟု ဆိုကာ ဂူလင်းက ညက အဖြစ်အပျက်ကို
ပြောပြလေသည်။ ။

ညက အတော်မှောင်နေသော်လည်း လကွေးကလေး၏ အလင်းရော
င်နှင့် ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ၏ အလင်း တချို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တ
စ်ခွင်တွင် မှုန်ပျပျ လင်းလက်နေလေသည်။ ။

ရွာ၏ အရှေ့ဘက် ချုံကွယ်တစ်ခု၏ အနီးတွင် မတော့ မှောင်ရိပ်ခို
ကာ အချစ်နာလန် ထနေသော စုံတွဲ တစ်ခု ရှိလေသည်။ ။

ထိုစုံတွဲဆီသို့လည်း မြေပြင်ပေါ်တွင် အားယား မှောက်ကာ
ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုရန် လူရိပ်သုံးရိပ်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း တ
ရွေ့ရွေ့နဲ့ တိုးကပ် လာလေသည်။ ။

ထိုအဖြစ်ပျက်ကိုလည်း တစ်လောကလုံးကို မေ့ထားသော ထိုစုံတွဲ
က သိရှိဟန် မတူပဲ နှစ်ဦးသား တွတ်ထိုးနေကြလေသည်။ ။

ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုရန် တိုးကပ်လာနေသော လူရိပ်သုံးရိပ်မှာ ဝူ
လင်း၊ လူကျင် နှင့် ဖူကျင်းတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ ယခင် ညတွေတုန်းက
တော့ ဝူလင်းနှင့် လူကျင်သာ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလေ့ ရှိခဲ့သော်လ
ည်း ယခုညတော့ ဖူကျင်းက ကြည့်ချင်လွန်း လှပါချေရဲ့ ဟု ဆိုကာ အတ
င်း တောင်းပန်လွန်းသောကြောင့် သူတို့ က လိုက်ပါခွင့်ပြု ခဲ့ကြလေသ
ည်။ ။

သို့သော် ဝူလင်းနှင့် လူကျင်က ဖူကျင်းအား ကတိတစ်ခုကို တောင်း
လေသည်။ ။ ထိုကတိကတော့ စကားများ လွန်းသော ဖူကျင်း အနေဖြင့်
အတွဲချောင်းနေစဉ် လုံးဝ စကားမပြောပါ ဟူသော ကတိပင် ဖြစ်လေသ
ည်။ ။

သူတို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အတွဲရှိရာ အနီးသို့ ရောက်ရှိ သွားလေသည်
။ ။ ထိုအတွဲ၏ အခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသော ဝူကျင့်၏ နှုတ်မှ ဟာခနဲ
အော်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ် လာလေသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ဝူလင်း၏
ညာဘက်လက်မှာ ပျော့စိစိ အရာတစ်ခုပေါ်ကို ထောက်လိုက်မိသည်။ ။

သူက ဖူကျင်း စကားပြောသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက်
ဖူကျင်း၏ ပါးစပ်ကို ထိုလက်ဖြင့် ယောင်ယမ်းကာ သွားပိတ်မိလေသည်
။ ။ ဖူကျင်းမှာ တဖူးဖူး တဝှမ်းဝှမ်း ဖြစ်ကာ ဝူလင်း၏ လက်ကို ဖယ်ထုတ်
လေသည်။ ။ ဝူလင်းကလည်း အသံထွက်မည်စိုး၍ မရမက လိုက်ပိတ်သ

ည် ။

သို့သော် မရ။ ဖူကျင်းက မရ အရ သူ့လက်ကို ဆွဲဖယ်သည် ။

"ဖူး ဖူး ဝေါ"

"ဟေ့ကောင် ဂူလင်း မင်းလက်က ဘာတွေလဲကွ နံလိုက်တာ"

"ငါလည်း မသိဘူးကွ လက်နှင့်မတော်တဆ ထောက်မိ..မိ"

ဂူလင်းမှာ စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။

သူ့လက်တွင် ပေနေသော အရာကို တစ်ချက်မျှ နှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း

"ဖွီး ချီး တွေဟ ဘယ်ကောင် ဖင်သရမ်းသွားလည်း မသိဘူး ဟာ ဟာ ဒါဆို ဖူကျင်း မင်းပါးစပ်"

"ဝေါ အော့"

ဖူကျင်းမှာ တော့ ဂူလင်း အသံကြားတော့မှ နေရာတွင် ပင် တဝေါ ဝေါ ထိုးအန် နေလေတော့သည် ။ သူတို့ ချောင်းကြည့်နေသော စုံတွဲလည်း သူတို့ အသံကြောင့် ဘယ်အချိန်ကပင် လစ်ပြေးသွားသည် သူတို့ မသိလိုက်တော့ချေ။

ဂူလင်းစကား ဆုံးသွားလေတော့ ကောင်းရန်မှာ မနေနိုင်ပဲ ရယ်မောမိလေသည် ။

"မင်းတို့ နှစ်ကောင်ကလည်း အဲဒီ အတွဲချောင်းတဲ့ အကျင့်က ပျောက်ကို မပျောက်နိုင်ဘူး အခုတော့ မှတ်ပြီ မဟုတ်လား"

ကောင်းရန်စကားကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ပြုံးလိုက်မိကြသည် ။ မှတ်တာ မမှတ်တာက ကိစ္စသိပ်မရှိ မွေးသန္ဓေသေမှ ပင် ပျောက်ပေလိမ့်မ

ည်။

သူတို့ သုံးယောက်သား ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ဟိုရောက် ဒီရောက် ပြောဆို နေကြလေသည် ။ အချိန်ပင် အတော်ကြာ သွားလေသည် ။ ဖူကျင်း တစ်ယောက်ကတော့ ပေါ်မလာပေ။

"ကောင်းရန်က

"ဟေ့ကောင် ဝူလင်းနဲ့ လူကျင် ဖူကျင်း ဆိုတဲ့ ကောင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲကွ ဒီအတိုင်းဆို အပြန်မိုးချုပ်နေဦးမယ်"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ ဒီကောင် ငါတို့ ကို တော်တော် တင်းသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် တင်းမယ်ဆိုလဲ တင်းသင့်ပါတယ်လေ မင်းက အီးပေလက်ကြီးနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကို သွားပိတ်တာကိုးကွ ဟားဟားဟားဟား"

လူကျင်းမှာ မနေနိုင် ပဲ ထပ်မံ၍ အားရပါးရ ရယ်မောနေပြန်လေသည် ။

"အေး အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး မင်းတို့ နှစ်ကောင် စလွန်းအားကြီးလို့ ဟိုကောင် သူ့ကိုသူ တစ်ခုခု လုပ်သွားမှ ဖြင့် လာလာ ငါတို့ သူ့ကို လိုက်ရှာရအောင်"

ကောင်းရန် စကားကြောင့် သုံးဦးသား ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြသည် ။ ပြီးနောက် ဖူကျင်း ထွက်သွားသော နေရာဘက်သို့ ဦးတည် ထွက်လာကြ လေတော့သည် ။

ဖူကျင်း ခြေရာနောက်ကို သုံးဦးသား ခြေရာခံလိုက်ကြသည် ။ ယမန်နေ့က မိုးရွာထားသဖြင့် ဖူကျင်း ခြေရာမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် အထင်းသား တွေ့ရလေသည် ။

"ဖူကျင်း ရေ ဖူကျင်း"

"ဖူကျင်း ရေ"

သုံးယောက်သား အော်ခေါ်ကြသည် ။ သို့သော်လည်း ဖူကျင်းထံမှ ထူးသံ ပြန်မကြားရချေ။ ခြေရာလျှောက်လိုက်ရင်း တောတွင်း တစ်နေရာသို့ ဝင်ရောက်သွားသော ခြေရာကြောင့် သူတို့ သုံးဦးစလုံး အံ့အားသင့် နေကြလေသည် ။

"ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လှည့်ပတ်သွား နေရတာလည်း ကွာ"

ဂူလင်းက စိတ်မရှည်သလို ရေရွတ် လိုက်လေသည် ။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် သူတို့ ခြေရာနောက် လိုက်လာသည် မှာ အချိန်အတော် ကြာနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ဖူကျင်း၏ ခြေရာမှာ ဟိုကွေ့လိုက် ဒီပတ်လိုက်နှင့် ဦးတည်ချက်မရှိ လှည့်ပတ် သွားနေသလိုပင်။

နောက်ဆုံးခြေရာ လျှောက်လိုက်ရင်း သူတို့ တဖြည်းဖြည်း အံ့အားသင့် လာကြလေသည် ။ ဂူလင်း၏ ခြေရာသည် နောက်ဆုံးတွင် မသွားရတော့အုပ်ဆီသို့ ဦးတည် နေသောကြောင့်ပင်။

"ဟာကွာ ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လှည့်ပတ်သွားပြီး မသွားရတော့အုပ်ဆီကို ဦးတည်ရတာလည်း မသွားရ တော့အုပ် အကြောင်းလည်း ဒီကောင် မသိတာ မဟုတ်ဘူး "

ဂူလင်းက ညည်းညူသလို ပြော လိုက်လေသည် ။

ထိုတောင်ပေါ်တွင် နေရာအနှံ့ သွားလာလို့ ရသည် ။ သို့သော်လည်း ကန့်သတ်ချက် တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ ထိုတောင်ပေါ်ရောက်သူတိုင်း ဝင်သွားလျှင် ပြန် လာလေ့ မရှိသော နေရာတစ်ခု ရှိသည် ။

အားလုံးကတော့ အလွယ်"မသွားရ တော့အုပ်"ဟု ခေါ်ဆိုကြပြီး ထိုတော့အုပ်သည် စိမ်းညိုနက်မှောင်နေကာ သစ်ပင်များ လည်း ထူထူထပ်

ထပ်နဲ့ ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုတောအုပ်တွင်းသို့ လမ်းမှား၍ ဝင်သွားသည် ဖြစ်စေ မတော်တဆ ရောက်ရှိသွားသည် ဖြစ်စေ ထိုတောအုပ်မှ ပြန်ထွက်လာသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ချေ။

တချို့ကလည်း ထိုတောအုပ်တွင် တစ္ဆေများ ကျက်စားကြသည်။ ။ ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်သံများ ကြားရလေ့ရှိသည် ဟု ဆိုကြသလို တချို့ကတော့ ထိုတောအုပ်တွင် အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ အများ အပြား ရှိသည် ထိုသတ္တဝါများကြောင့် ဝင်သွားသူများ ပြန်မလာနိုင်ကြပဲ သေဆုံးသွားကြသည် ဟု ဆိုကြပြန်လေသည်။ ။

ထိုသို့ အမျိုးမျိုး ပြောဆို နေကြသော်လည်း တောအုပ်အတွင်းသို့ ထပ်မံ ဝင်ရောက် သွားရဲသူကတော့ မရှိကြတော့ချေ။

ဖူကျင်း၏ ဖခင်သည် လည်း ထိုတောအုပ်ထဲသို့ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ဝင်ရောက်သွားပြီး ပြန်ထွက်မလာသူ တစ်ဦးတွင် အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ။

ဖူကျင်း၏ ခြေရာမှာ ထိုမဝင်ရ တောအုပ်ထဲ ဝင်ရောက်သွားသည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုတောအုပ် အဝင်ဝတွင် သုံးဦးစလုံး ငိုငင်တွေကာ စဉ်းစားနေမိကြလေသည်။ ။

"ဟင်း"

ကောင်းရန်က သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

"ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ ငါကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီကွာ ငါ့မှာက တွယ်တာစရာဆိုလို့ မင်းတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပဲ ရှိတာ အဘိုး

လွှဲထင်းကိုလည်း ပြောလိုက်ပါကွာ ငါသူ့ဆီကို ပြန်လာဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်
တော့မှာ ငါမရှိလည်း သူ့မှာ ဘာမှ တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး သူက သံယောဇ
ဉ်ကင်းကင်းနဲ့ နေချင်တဲ့ သူမျိုး မဟုတ်လား"

သူ့စကားကြောင့် ဝူလင်နဲ့ လူကျင်က သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာ
ကြည့်မိကြလေသည်။

ဝူလင်က

"ကောင်းရန်မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဘာလုပ်ရမလဲကွာ ဖူကျင်းမှာ သားအမိ နှစ်ယောက်ထဲ နေနေရ
တာ ဖူကျင်းသာ ပြန်ပါမလာရင် ငါတို့ သူ့အမေကို ဘယ်လို
ပြန်ပြောရမှာလည်း ဒီတော့ ငါ သူ့ကို မဝင်ရ တောအုပ်ထဲ ဝင်ရှာလိုက်
မယ် မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ရွာကို ပြန်ပြီး အခြေအနေကို ပြောပြထား
လိုက်ကြကွာ"

"ဟေ့ကောင် ကောင်းရန်မင်း မဝင်ရတော့အုပ် အကြောင်းလည်း မ
င်းမသိတာ မဟုတ်ဘူး မင်းသွားရင်တော့ ငါတို့ လည်း မနေဘူး လိုက်ခဲ့
မယ်"

"ဟာ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ ကွာ ငါက တစ်ကောင်ကြွက်ကွ
သေလည်း ငိုမယ့်သူ မရှိဘူး မင်းတို့ နှစ်ယောက် မရှိရင် တော့ မင်းတို့ မိ
ဘတွေ ပူဆွေးသောက ရောက်ကြရလိမ့်မယ် မင်းတို့ ရွာကိုပဲ ပြန်ပြီး
အေးအေးဆေးဆေး စောင့်နေကြပါကွာ ငါဖူကျင်းကို တစ်ပတ်အတွင်း
ရအောင်ရှာပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့မယ်ကွာ"

"ဟေ့ကောင် ကောင်းရန် မင်းကတိနော် တစ်ပတ်အတွင်း မင်းပြန်
မလာရင်တော့ ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ဝင်လာခဲ့မှာ "

"အေးပါကွာ ကတိပါ ငါတစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ရောက် မလာရင် မင်း
တို့ သဘောပါပဲ"

မဝင်ရ တောအုပ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ဝင်ရောက်သွားသော
ကောင်းရန်ကို ကြည့်ကာ နှစ်ဦးစလုံး သက်ပြင်းကိုယ်ဆီ ချလိုက်မိကြ
လေသည်။

မဝင်ရတောအုပ်ထဲ ဝင်ရောက်သွားသော ကောင်းရန်နှင့် ဖူကျင်းတို့
၏ ကံကြမ္မာသည် ကော ရှေ့လူတွေအတိုင်းပင် ဖြစ်နေလေမလား။

အခန်း (၂)

လူကျား ကျေးရွာအတွင်းတွင် အုပ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုနှင့် ပြောဆိုနေကြသော စကားများ တွင် မဝင်ရတော့အုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသော ကောင်းရန်နှင့် ဖူကျင်းတို့ အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

ဖူကျင်း၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ တငိုငိုတရယ်ရယ်နဲ့ ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ယောက်ျားဖြစ်သူကို ဆုံးရှုံးပြီး ယခု သားဖြစ်သူပါ ထပ်မံဆုံးရှုံးရသဖြင့် သူမ၏ အပူသောကကို နားလည်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရွာသားအားလုံး၏ အမြင်တွင် လည်း ကောင်းရန်နှင့် ဖူကျင်းတို့ သည် မပြန်လမ်းကို မြန်းသွားသည် ဟု ပင် ထင်မှတ်ထားကြကာ ဖူကျင်း၏ မိခင်အား သနားနေကြလေသည်။ ။

နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ မဝင်ရတော့အုပ်သို့ ဝင်သွားသူ မှန်သမျှ ဘယ်သူမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ဖူးခြင်း မရှိတာက သက်သေပင် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းရန် တောအုပ်အတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်သွားလေသည်။ ထို မဝင်ရ တောအုပ်သည် အရမ်းအန္တရာယ်ရှိမှန်း သူသိနားလည်ထား လေသည်။ သို့သော်လည်း သူနောက်ပြန် ဆုတ်ဖို့ ရန်မရှိ ဖူးကျင်းကို သူတွေ့အောင် ရှာရပေမည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အနှံ့ မျက်စိရှင်ရှင် ထားကာ ရှေ့သို့ ဆက်တိုးခဲ့သည်။ ။ တောကောင်ကြီးတွေ၏ အဝင်ခြေရာ တချို့ကို တွေ့ရပြီး အထွက်ခြေရာ တို့ ကိုတော့ သူမမြင်တွေ့မိချေ။

ထိုမဝင်ရ တောသည် တကယ်ပဲ အဝင်သာရှိ၍ အထွက်မရှိဘူးတဲ့ လား။ ကောင်းရန် အချိန်အတော် အကြာထိ ရှေ့ဆက်တိုး လာခဲ့လေသည် ။ ယခုအချိန်ထိတော့ သူ ဘာအန္တရာယ် လက္ခဏာ ပုံစံမျှ တောထဲတွင် မတွေ့ရသေးချေ။

သူ ဖူကျင်း၏ ခြေရာလက်ရာတို့ ကို ခြေရာခံကာ တရွေ့ရွေ့ တော
ထဲသို့ ဆက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

အနံ့စူးစူး တစ်ချက်က သူ့နှာခေါင်းဆီသို့ တိုးဝင် လာလေသည် ။ သူ
နှာခေါင်း တစ်ချက် ရှုံ့လိုက်မိသည် ။ အနံ့စူးစူးသည် ရှေ့သို့ တိုးလေ
ပိုမိုပြင်းထန်လေ ဖြစ်လာကာ အပုပ်နံ့များ ပါ ရောပါလာသဖြင့် သူ
အင်္ကျီစကို စုတ်ဖြကာ နှာခေါင်းကို စည်း လိုက်လေသည် ။

ရှေ့တွင် မြင်ရသော မြင်ကွင်း
အနေအထားကြောင့် သူထိတ်လန့်တကြား အော်မိမတတ် ဖြစ်သွားလေ
သည် ။ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိပြီး ထိုသစ်ပင်နှင့်
မလှမ်းမကမ်းတွင် အရိုးစုများ ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခု လှမ်းမြင်ရလေသည် ။
တချို့က တောကောင်ကြီးတွေ၏ အရိုးစုများ ဖြစ်သလို တချို့က လူ အ
ရိုးစုများ ဖြစ်နေလေသည် ။

ထိုသစ်ပင်၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တောင်ခိုးလိုလို အငွေ့များက တောင်ဆုပ်မက ရစ်ဝဲတည် ရှိနေတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကောင်းရန် အသက်ကို တတ်နိုင်သမျှ အောင့်ထားကာ ထိုသစ်ပင်နား တစ်ဝိုက်တွင် လှည့်လည် ကြည့်ရှုမိသည်။

ထိုသစ်ပင်နှင့် ဝါးသုံးရိုက်မျှ အကွာနေရာ တစ်ခုတွင် လဲကျနေသော လူရိပ်သဏ္ဌာန် တစ်ခုကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူ အပြေးအလွှား သွားရောက် ကြည့်ရှုမိလေသည်။

"ဟာ ဖူကျင်း"

သူအံ့သြဝမ်းသာစွာ ရေရွတ်မိလေသည်။ တကယ်ပင် ထိုလဲကျနေသူမှာ ဖူကျင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူဖူကျင်းအား ပွေ့ထူရန် ခူးတုပ်ထိုင်ချ လိုက်မိသည်။

ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကပျာကယာပင် ထရပ်လိုက်မိလေသည်။ သေချာကြည့်လိုက်မှ မြေကြီးပေါ်တွင် ထွက်ပေါ်နေသော အခိုးငွေ့များကို သူသတိထား မိ လိုက်လေသည်။ ထိုမြေကြီးထဲမှ ထွက်နေသော အငွေ့များ သည် အဆိပ်ငွေ့များ ပင် ဖြစ်နေလေရောသလား။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးနှင့်ကပ်လေ အနံ့အသက်က ပိုပြီး ပြင်းရှလေ ဖြစ်သည်။

သူ ဖူကျင်း၏ လက်ကိုဆွဲယူကာ ဖူကျင်းအား ကျောပိုးလိုက်သည်။ အေးစက်မနေသေးပဲ အသက်ရှူသံ ငွေ့ငွေ့ ရှိနေသေးသဖြင့် သူအားရဝမ်းသာပင် ဖူကျင်းအား ကျောပိုးကာ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

သူဝင်လာခဲ့ချိန်က ညနေစောင်းနေပြီး ဖြစ်ပြီး ဖူကျင်းအား ရှာဖွေရင်း အချိန်အတော် ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။ သူဖူကျင်းအား ကျောပိုးပြီး အချိန်အတော်ကြာ လျှောက်လာခဲ့ရာ နေဝင်ပြီး မှောင်စ ပျိုး လာလေသည်။

။ အပြင်တွင် သိပ်မမှောင်သေး သော်လည်း မဝင်ရ တောအုပ်က သစ်ပင်များ တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင် ယှက်သိုင်းကာ ထူထပ်နေမှုကြောင့် ပိုမို မှောင်လာလေသည် ။

ကောင်းရန် မဝင်ရ တောအုပ်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ရန် အတွက် အားသွန်ကာ လာခဲ့သည် ။ မှောင်နဲ့ မည်းမည်း ဖြစ်နေမှုကြောင့် သူ့အပြန်လမ်း ရှိရာဘက်သို့ စိတ်ဖြင့် မှန်းဆကာ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သို့သော် လမ်းမှားကာ ပိုမို နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားတာကိုတော့ သူသတိမထားမိချေ။

ဖူကျင်း၏ အခြေအနေကြောင့် သူ မနားတမ်း လမ်းဆက်လျှောက်သည် ။ သူလို လူငယ် တစ်ယောက် အနေဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို ကျောပိုးကာ အဘယ်မှာ ရေရှည် သွားနိုင်မည်နည်း။ သူမည်သည့် နေရာသို့ ရောက်လို့ ရောက်မှန်းပင် မသိတော့။ နောက်ဆုံးတော့ သူမောပန်း လွန်းမက မောပန်းကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျကာ သတိလစ်သွား လေတော့သည် ။

ထိုအဖြစ်ပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး အချိန်ခြောက်လမျှ ကြာမြင့်ခဲ့လေသည် ။ ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် လူကျား ကျေးရွာ အနီးသို့ ရောက်ရှိ လာလေသည် ။

သူ၏ အဝတ်အစားများမှာ ဖာတစ်ရာ တေနေပြီး စုတ်ပြလျက် ရှိနေသော်လည်း နုနယ်ပြီး ချစ်စဖွယ် ကောင်းသော သူ့မျက်နှာ ဟန်ပန်

ကတော့ ပျောက်ပျက်မသွားချေ။

လူကျားကျေးရွာထိပ်တွင် တည်ရှိသော အဘိုးအို လွှီထင်း၏ ယိုင်နဲ့ နဲ့ ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုလူငယ်က ရပ်တန့်လိုက် လေသည် ။ ထိုဆိုင်လေးမှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လကနှင့် ဘာမျှ ထူးခြားမှု ရှိမနေခဲ့ချေ။

ဆိုင်ထဲတွင် တော့ အဘိုးအို လွှီထင်း၏ အရိပ်ယောင်ကို မမြင်တွေ့ရ ချေ။

အဘိုးလွှီထင်းသည် ဆိုင်၏ နောက်က အိမ်စုတ်လေးထဲမှာ ပဲ ရှိနေ လေမလား။

"အဘိုး လွှီထင်း အဘိုးလွှီထင်း"

လူငယ်၏ နှုတ်မှ အော်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည် ။

"ဟေ့ ဘယ်သူလဲကွ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ငါ့ကို ခေါ်နေတာ ကိစ္စရှိ ရင် ဝင်ခဲ့လေ"

"ကျွီ"

တံခါးတွန်းဖွင့်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ အဘိုးအို လွှီထင်းသည် အိမ်ထဲ မှ ထွက် လာလေသည် ။ ဆိုင်ထဲတွင် ရပ်နေသော လူငယ်ကို ကြည့်ကာ သူတစ်ချက်မျှ အံ့အားသင့် သွားလေသည် ။

"လူကလေး မင်း မင်း ကောင်းရန် မင်းမသေသေးဘူးနော်"

အဘိုးအိုက ကောင်းရန်၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် မေး လိုက်လေသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် အဘိုးလွှီထင်းရဲ့ ကျုပ် မသေသေးပါဘူး"

ထိုလူငယ်ထံမှ ပြန်ဖြေသံ ထွက်ပေါ်လာသည် နှင့် အဘိုးအို လွှီထင်း

မှာ အားရ ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"ဟာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ ငါက မင်းသေပြီပဲ ထင်နေတာ လာထိုင် မင်းလည်း ဗိုက်ဆာလာရော့မယ် ငါ မင်းစားဖို့ ပေါက်ဆီ သွားယူလိုက်မယ်"

"နေပါ အဘိုးလို့ ရယ် ကျုပ်ဘာသာ ယူပါ့မယ် အဘိုးလို့ ပေါက်ဆီ ထားတဲ့ နေရာ ကျုပ်မသိတာမှ မဟုတ်ပဲ"

"အေး အေး ကောင်းပါပြီကွာ"

ကောင်းရန်က အဘိုးလို့ထင်း ထားလေ့ရှိသော နေရာမှ ပေါက်ဆီ နှစ်လုံးကို သွားရောက် ယူငင် လာလေသည်။ ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လက မင်းတို့ ဝင်သွားပြီး သုံရက်မြောက်မှာ ပဲ ရွာထိပ်မှာ ဖူကျင်းကို ပြန်တွေ့ရတယ်ကွာ သူမဝင်ရ တောအုပ်ထဲ ဝင်သွားတာ ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာတာလဲ မေးတော့ သူငူငူ ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ဖြစ်နေတယ် ဘာမှ လည်း မေးလို့ မရဘူး ဒီတော့ ရွာသားတွေ အားလုံးထင်တာက ဖူကျင်း မဝင်ရတော့အုပ်ထဲ ဝင်သွားတာ မဟုတ်လောကဘူးပေါ့ သူဒီတောထဲမှာ ပဲ မျက်စိလည် သွားတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးလိုက်မိကြတယ် မင်းကတော့ ဖူကျင်းကို လိုက်ရှာရင်း မဝင်ရတော့အုပ်ထဲ ဝင်သွားတဲ့ သူဆိုတော့ မင်းကိုတော့ ကံဆိုးတဲ့ သူပဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ် မင်းအဲဒီ တောအုပ်ထဲက ဘယ်လို ပြန်ထွက်လာတာလဲ"

"ဘယ်လို ပြန်ထွက်ရမလဲ အဘိုးလို့ရယ် အဲဒီတောထဲက သစ်ပင်အများ စုဟာ အဆိပ်ပင်တွေ ဖြစ်နေသလို တချို့ နေရာက မြေကြီးတွေကလည်း အဆိပ်ငွေ့တွေ သူ့အလိုအလျောက် ထွက်နေတာပဲ အဲဒီ အဆိပ်ငွေ့တွေကို ရှူမိတာနဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် နေရာမှာ တုံးခ

နဲ့ လဲသေတာပဲ"

"ဒါဆို မင်းက ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်နေတာလဲ"

"ဒါကတော့ ကံကောင်းလို့ ပေါ့ အဘိုးလွီရယ် မထင်မှတ်ပဲ ကျုပ်က အဆိပ်ဖြေဆေးပင်ကို တွေ့ခဲ့ရတာကိုး ဒါတွေထားလိုက်ပါ အဘိုးလွီရယ် ဆိုင်မှာ ကျုပ်မရှိတော့ အဘိုး တစ်ယောက်တည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်နေမှာ ပဲ ကဲ ကျုပ်လည်း လုပ်စရာ ရှိတာတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

ကောင်းရန်က ပြောဆိုကာ ဆိုင်တွင်းရှိ စားပွဲများကို ဆေးကြောခြင်း နေရာတကျ ပြန်လည်ထားရှိခြင်း ရေနွေးကျိုခြင်း အစရှိသဖြင့် ဆိုင်၏ အလုပ်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်ကိုင်နေတော့သည်။ ။ ထိုဆိုင်၏ လုပ်ငန်း မှန်သမျှကို သူငယ်စဉ်ကတည်းကစ လုပ်ကိုင်လာခဲ့၍ ကျွမ်းကျင်နေချေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

အဘိုးအို လွီထင်းကတော့ ကောင်းရန်အား ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့။ ။ အလုပ်တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်နေသော ကောင်းရန်အား ကြည့်ကာ တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ။

သူ့အသက် ခြောက်ဆယ် နီးပါးသို့ ရောက်ရှိလာချေပြီ။ ဇရာက ဇာတိပြ လာလေပြီ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့။ ဟိုနေရာကနာ ဒီနေရာက မကောင်းနဲ့ ကောင်းရန် မရှိချိန် ခြောက်လလောက် သူ့အတော် ပင်ပန်းခဲ့လေသည်။ ။

ယခုတော့ ကောင်းရန် ပြန်ရောက်လာချေပြီ။ သူလည်း အတော် ဝန်ပေါ့သွားလေပြီ။

"အဘိုးလွီ အဖေက ပေါက်ဆီ နှစ်လုံးတဲ့ "

ရွာထဲမှ ကလေးတစ်ယောက် ပေါက်ဆီလာဝယ်လေသည်။ ။

"အေးအေး ရမယ် ဒီမှာ ရှေ့"

ကောင်းရန်က ပေါက်ဆီ နှစ်လုံးကို ကောက်ပေး လိုက်လေသည် ။
ထိုကလေးသည် ပေါက်ဆီကို လှမ်းယူပြီး ကောင်းရန်အား မော့ကြည့်
ကာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည် ။

"အမလေး သရဲဗျ"

ကလေးငယ်မှာ ကောင်းရန်အား ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်ကာ ဆိုင်ထဲမှ
တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးလေတော့သည် ။ ကောင်းရန်မှာ တော့ ကြောင်
အအဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ အဘိုးအို လွှီထင်းသည် ထိုအဖြစ်ပျက်ကို
ကြည့်ကာ တဟားဟားဟား အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက် လေတော့သည် ။

ထိုအချိန်တွင် ရွာလယ်လမ်းမှ လူသုံးဦး မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း စီး လာ
လေသည် ။ သူတို့ ပုံဟန်က အတော်လေး အလျင်လိုနေဟန် ရှိလေသ
ည် ။

အဘိုးအို လွှီထင်း၏ ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်
မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည် ။

ထိုသုံးယောက်စလုံး ကျောပေါ်တွင် ဓားကိုယ်ဆီ လွယ်ပိုးထားသဖြင့်
သိုင်းသမားများ ဖြစ်မည်ကတော့ သေချာနေလေသည် ။

ထိုသုံးယောက်စလုံး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည် ။ ထိုသုံး
ယောက်စလုံး ဆာလောင်နေဟန် လည်း ရှိလေသည် ။

"ဟေ့ အဘိုးကြီး ခင်ဗျားဆိုင်မှာ စားလို့ ကောင်းမယ့် အရာမှန်သမျှ
လာချစမ်း"

တစ်ယောက်က နေရာမှ ထလာသော လွှီထင်းအား လှမ်းအော် ခိုင်း

လိုက်လေသည် ။ လွှဲထင်းက ကောင်းရန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ကောင်းရန်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြ လိုက်လေသည် ။

ကောင်းရန်က ရေခွေးချမ်းအိုးကို အရင် သွားချပြီးမှ ပန်းကန်ပြားထဲ
သို့ ပေါက်ဆီ လေးလုံး ထည့်ကာ ထိုစားပွဲဝိုင်းသို့ သွားချ လိုက်လေသည်
။

"ထို့ ဒီဆိုင်မှာ ဒီပေါက်ဆီပဲ ရှိတာလား ကြက်ကြော်တို့ ၊
ခေါက်ဆွဲကြော်တို့ ကော မရဘူးလားကွဟေ"

ကောင်းရန်က

"ဟုတ်ကဲ့ မရပါဘူးဗျာ"ဟု ပြန်ဖြေ လိုက်လေသည် ။

"ဒါဆိုလဲ အရက်အကောင်းစား တစ်အိုးချကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ကောင်းရန်က အရက်တစ်အိုးကို သွားယူကာ ချပေး လိုက်လေသည်
။ ထိုလူက

"တော်သေးတာပေါ့ကွာ အရက်ရှိသေးလို့ အရက်သာ မရှိလို့ က
တော့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးကို ထားနေလည်း အလကားပဲ မြေလှန်ပစ်လိုက်မယ်
"

ဟု ပြောဆို လိုက်လေသည် ။ သူ့စကားကြောင့် ကောင်းရန်မှာ ပခုံး
တစ်ချက် တွန့်လိုက်မိလေသည် ။

ထိုလူက အရက်အိုးက အဆိုကို ဆွဲဖွင့်ကာ အိုးလိုက် ကောက်မော့
လိုက်လေသည် ။

ပါးစပ်ထဲ အရက် ဝင်သွားသည် နှင့် ထိုလူက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

ပါးစပ်ကနေ ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ် လိုက်လေသည်။ ။

"ထို့ အဝင် ဆိုးလိုက်တဲ့ အရက် ဟေ့ကောင်လေး ငါမှာ တာ အရက် အကောင်းစားလေကွာ ဘာလို့ ဒီလောက်ညံ့တဲ့ အရက်ကို လာချပေးရ တာလဲကွ"

ကောင်းရန်က

"ကျုပ်တို့ ဆိုင်မှာ တော့ ဒီအရက်က အကောင်းဆုံးပါပဲ ဗျာ ဒီထက် ကောင်းတာ မရှိတော့ပါဘူး"

ဟု ပြန်ဖြေ လိုက်လေသည်။ ။

"ဟာကွာ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီလောက်ညံ့တဲ့ ဆိုင်မျိုး မတွေ့ဖူး သေးပါဘူး"

ထိုလူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"ညီလေးရာ စိတ်လျော့စမ်းပါ မင်းက ဆိုင်အခြေအနေကိုလည်း ကြည့်ဦးမှ ပေါ့"

သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဝင်ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျုပ် အစကတည်းက ပြောပါတယ် ဟို ဘက်လမ်းက သွားရ အောင်ပါလို့ "

"ညီလေးရာ အစ်ကိုယ်တို့ ကိစ္စ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆို တာ ညီလေးလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ဒီလမ်းက ဟူတန်းတောင်ကို သွားဖို့ အနီးဆုံး လမ်းလေ"

"ကဲ ကဲ ဘာမှ ပြောမနေကြနဲ့ စားစရာ ရှိတာစား သောက်စရာ ရှိ တာသောက် ပြီးရင် သွားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး"

ထိုအချိန်မှာ ပင် မြင်းခွာသံများ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။
ထို့နောက် ဓားကိုယ်စီ လွယ်ပိုးထားသော သိုင်းသမားများ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။

စုစုပေါင်း ခုနစ်ဦးပင်။ တစ်ခဏ အကြာတွင် လည်း သိုင်းသမားများ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်စရာ နေရာပင် မရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒီနေ့တော့ အဘိုးအို လွှီထင်း၏ ဆိုင်လေးသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မကြုံဘူးလောက်အောင် စည်ကား သိုက်မြိုက်နေလေတော့သည်။
